

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918200804
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Dibdiaková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6918200804.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu D. C., nar.XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom v Lučenci, J. Kráľa 5/A proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátkou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 35 792 752 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 6Csp/26/2018-155 zo dňa 19. novembra 2019 takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 6Csp/26/2018-155 zo dňa 19. novembra 2019 v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.406,57 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.406,57 Eur počnúc dňom 20.02.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8200043779, ktorú strany sporu uzavreli dňa 09.03.2012 je neplatná, eventuálne, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200043779 zo dňa 09.03.2012 je bezúročný a bez poplatkov, žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok v rozsahu 50 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Potom, ako súd prvej inštancie po zrušení ním prv vydaného rozhodnutia uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 43Co/44/2019-124 zo dňa 03.07.2019 opätovne vec prejednal, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu tom, že spôsob uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zodpovedá postupu stanovenom v § 43c ods.1 a § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka a že ani nesprávne uvedená RPMN nemá za následok to, že by zmluva o revolvingovom úvere bola z tohto dôvodu neplatným právnym úkonom, aj keď nevytlúčil, že by sa poskytnutý spotrebiteľský úver nemohol považovať za bezúročný a bez poplatkov, avšak len za predpokladu, že by bola výška RPMN stanovená v neprospech spotrebiteľa, čo vyplýva aj z ustanovenia § 11 ods.1 písm. b) Zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, podrobil súd prvej inštancie zmluvu kontrole ex offo aj na správnosť ďalších podstatných náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to najmä údaju o konečnej splatnosti úveru a výške dohodnutých úrokov z úveru.

3. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní o nárokoch žalobcu aj z toho názoru odvolacieho súdu, že neplatnou by mohla byť aj len niektorá časť zmluvy, a to tá, ohľadom ktorej namietal žalobca rozpor dohody o výške úrokov z úveru s dobrými mravmi, prípadne, tie jej časti, ktoré obsahujú iné údaje dohodnuté v neprospech žalobcu, pre ktoré by mohol byť spotrebiteľský úver eventuálne bezúročný a bez poplatkov napriek tomu, že zmluva obsahuje všetky náležitosti stanovené v Občianskom zákonníku a aj v Zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

4. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podrobil práva a povinnosti obsiahnuté v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8200043779 v zmysle § 11 ods.1 Zák. č. 129/2010 Z. z. súdnej kontrole a po vykonanom dokazovaní oboznámením sa žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 21.02.2012, resp. 09.03.2012, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., prehľadom splácania úveru, kópiami ústrižkov poštových poukážok, písomnými vyjadreniami žalovaného a žalobkyne, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, výpisom identifikácie príjmu zo dňa 09.01.2017, exportom pohybov na účte SK zo dňa 05.12.2017 došiel k záveru, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože v bode 5. je uvedená splatnosť úveru len počtom splátok 42 vždy do 20-eho dňa v mesiaci a tak je tomu aj v bode 6. predmetnej zmluvy, preto podľa ustanovenia § 11 ods.1 Zák. č. 129/2010 Z. z., ak uvedený údaj spotrebiteľská zmluva neobsahuje, považuje sa spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

5. Dátum splatnosti poslednej splátky nemusí podľa názoru súdu zodpovedať termínu konečnej splatnosti úveru, pretože nie je povinnosťou spotrebiteľa, aby si sám vypočítal a vyhodnotil údaje uvedené v zmluve, ak túto povinnosť ukladá zákon dodávateľovi, teda žalovanému. Pojem termín predstavuje presné časové vymedzenie a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve nie je uvedený tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti úveru nemôže byť v zmluve vyjadrený len udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, ak ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Žalobca tak pri podpise zmluvy nebol informovaný tak, ako to ustanovuje zákon o dobe trvania zmluvy, keď uvedený údaj v zmluve absentuje. Zmluva o úvere tak údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje a v čase uzatvárania zmluvy nebol žalobcovi termín konečnej splatnosti a ani doba trvania zmluvy, známy. Konečná splatnosť bola uvedená pretože táto bola uvedená až následne, v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré bolo žalobcovi doručené až dodatočne.

6. Súd považoval úver poskytnutý žalobcovi žalovaným v zmysle predmetnej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu neprimerane vysokej ročnej úrokovej sadzby až 70,02 %, ktorá je v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka rozporná s dobrými mravmi a navyše RPMN vo výške 67,78 % bola v zmluve stanovená nižšia než dohodnutá úroková sadzba až 70,02 % čo je nelogické, pretože RPMN predstavuje všetky náklady za predmetný úver a v žiadnom prípade nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba úveru.

7. Žalovanému tak vznikol nárok na vrátenie poskytnutej istiny úveru, teda 1.170,00 Eur, resp. 1.001,83 Eur, pretože z pripojených listinných dôkazov - výpisu narastajúcich obrátov - identifikácia príjmu na čl.14 spisu vyplýva, že žalovaný poukázal na účet žalobcu dňa 12.03.2012 sumu 1.001,83 Eur a dňa 23.06.2014 ešte sumu 529,51 Eur, pretože zvyšná suma bola strhnutá na odplatu, ktorá však z ničoho nevyplýva.

8. Žalobca uhradil v prospech žalovaného sumu 3.423,36 Eur, preto bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje sumu 1.892,02 Eur, čiže úhrady žalobcu vo výške 3.423,36 Eur mínus poskytnutá istina úveru 1.531,34 Eur. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia len vo výške 1.406,57 Eur, čo tvorí súčet jeho úhrad v prospech žalovaného v období od 13.03.2015 do 13.10.2017, na ktorú sumu v zmysle § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka zaviazal súd žalovaného.

9. Súd určovacej žalobe, ktorou žalobca žiadal určiť, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 09.03.2012 je neplatná, eventuálne určiť, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe tejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov nevyhoviel a žalobu v tejto časti vzhľadom na odvolacím súdom vyslovený právny názor v zrušujúcom rozhodnutí bod 51. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 43Co/44/2019 zo dňa 03.07.2019 zamietol.

10. O povinnosti žalovaného zaplatiť úroky z omeškania rozhodol súd podľa § 517 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 3 a 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

11. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa v jeho druhej a tretej výrokovej vete z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP neuspokojil žalobca a podal proti nemu včas odvolanie. Žalobca naďalej zotrval na svojom tvrdení o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere s poukazom na to, že nedošlo k jej uzatvoreniu v zmysle princípov platných pre občianskoprávne vzťahy pri uzatváraní zmlúv, a to nielen z dôvodu zmeny v údají o RPMN, ale aj z dôvodu, že v žiadosti/zmluvy o úvere nie je uvedená náležitosť termín konečnej splatnosti, ktorá je uvedená až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 09.03.2012, ktoré oznámenie podľa názoru žalobcu predstavuje ďalší nový návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý žalobca písomne neakceptoval. K platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere preto nemohlo dôjsť a na tomto závere žalobca zotrval napriek prv vyslovenému právnenému názoru odvolacieho súdu o tom, že k uzatvoreniu zmluvy o úvere došlo platne, pričom ho považoval za predčasný a nezohľadňujúci všetky námietky žalobcu v spore. V tejto súvislosti poukázal na § 44 ods.2 OZ, podľa ktorého prijatie návrhu, t.j. súhlas s návrhom musí byť úplný a v prípade, ak odpoveď na návrh obsahuje zmenu obsahu, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku a za splnenia podmienok v § 43a ods.1 OZ za nový návrh so zmeneným obsahom. Návrh zmluvy, ako ani jednostranný úkon prijatia návrhu zo strany žalovaného nie sú zhodné, keďže zo strany žalovaného došlo pri prijímaní návrhu zmluvy k zmenám v údajoch oproti údajom v návrhu žalobcu.

12. K bezúročnosti úveru žalobca uviedol, že ak by súd neakceptoval vyššie uvedenú argumentáciu smerujúcu k neplatnosti zmluvy o úvere, poukázal na bezúročnosť úveru tak, ako to správne posúdil aj súd prvej inštancie v bodoch 27 a 28 odôvodnenia jeho rozhodnutia.

13. Žalobca nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 30, a to že žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, eventuálne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru nie je právne opodstatnená, keďže túto otázku si súd vyrieši ako prejudiciálnu, pretože takýto názor je v rozpore so znením zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 11 ods.4 poskytuje spotrebiteľovi možnosť domáhať sa pred súdom určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti z poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Konštatovanie súdu prvej inštancie, hoci vychádzajúce z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, je preto vo výslovnom rozpore so znením zákona.

14. Žalobca sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere na základe § 137 písm. d) CSP ako určenia právnej skutočnosti, eventuálne aj bezúročnosti úveru, čo mu vyplýva z § 11 ods.4 cit. zák., preto zvolil eventuálny petit, ktorým sa na prvom mieste domáhal určenia zmluvy ako neplatnej, pričom zákon preukázanie naliehavého právnenému záujmu v takomto prípade nevyžaduje.

15. Opätovne poukázal na praktický význam takto postavenej žaloby, kedy rozhodnutie o určení neplatnosti zmluvy, eventuálne bezúročnosti úveru zabráni žalovanému zneužívaniu stavu právnej neistoty ohľadom platnosti, či neplatnosti zmluvy, či bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zabezpečí komplexnú ochranu pred negatívnymi dôsledkami existujúcej právnej neistoty pre žalobcu aj do budúcnosti.

16. Rozhodnutie súdu osobitným výrokom o určení neplatnosti zmluvy, eventuálne o bezúročnosti úveru bude slúžiť potrebám praktického života aj tým, že umožní spotrebiteľovi domáhať sa práv priznaných mu Zákonom o ochrane spotrebiteľa v prípade, že úspešne uplatní porušenie svojich práv proti dodávateľovi na súde - právo na primerané finančné zadost'učinenie a že v dôsledku pochybenia žalovaného nebude aj v súčasnosti vystavený nezanedbateľnému riziku vymáhania neexistujúcej pohľadávky. Podľa názoru žalobcu je v dôsledku pochybenia žalovaného prakticky aj v súčasnosti vystavený nezanedbateľnému riziku, že sú o ňom vedené nepravdivé údaje v úverovom registri, čo má negatívny dopad na jeho osobu, keďže je v registri naďalej vedený stále ako dlžník, resp. ako osoba, ktorá si neplní svoje záväzky. Úspech žalobcu v tomto konaní mu umožní dosiahnuť opravu nesprávnosti v registri podľa § 7 ods.15 zák.č. 129/2010 Z.z.

17. Žalobca zvolil takýto petit z dôvodu, že súd by v sporovom konaní vedenom výlučne o splnení povinnosti posúdil určitú právnu skutočnosť, a to neplatnosť zmluvy, bezúročnosť úveru len ako otázku

predbežnú, preto by takéto posúdenie ani nebolo obsiahnuté v budúcom výroku rozsudku, ale len v jeho odôvodnení. Nie je podľa neho logicky vyvoditeľné z výroku o plnení dospieť k neexistujúcemu výroku o určení, ak právoplatnosť môže nadobudnúť iba výrok rozhodnutia.

18. Navrhol preto odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete zmeniť tak, že súd určí, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200043779, ktorú mali dňa 09.03.2012 uzatvoriť žalobca so žalovaným je neplatná, eventuálne že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe nej je bezúročný a bez poplatkov a že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov pred súdom prvej inštancie a pred súdom odvolacím v plnom rozsahu.

19. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 15.01.2020, uviedol v ňom, že k žalobcom navrhovanému petitu o neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, eventuálne o určení bezúročnosti či bezpoplatkovosti úveru existujú po procesnej stránke pochybnosti, či takto navrhovaný petit vôbec je eventuálnym petitom v zmysle toho, čo tvorí podstatu eventuálneho petitu a ako ho vymedzuje súdna prax. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/113/2010 s tým, že návrh žalobcu založený na uvádzaní dvoch rôznych alternatív, z ktorých ani jedna nie je eventuálna, je nesplniteľná, keďže postup ktorý navrhuje žalobca, a to aby súd rozhodoval buď o neplatnosti alebo o bezúročnosti, pričom pre prípad, že by sa nestotožnil s prvou alternatívou, tak má rozhodovať o druhej, odporuje účelu eventuálneho petitu a podstate žaloby, keď oba návrhy sú nezákonné a nedôvodné.

20. Kým prvý primárny návrh, ktorým požaduje priznanie náhrady sumy od 20.07.2016 je v rozpore s § 79 ods.1, posledná veta Zákonníka práce (zrejme mal na mysli žalovaný Civilný sporový poriadok), druhý sekundárny návrh je v rozpore s konštantnou a dlhodobou súdnou praxou. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že všeobecným predpokladom, aby súd žalobe akéhokoľvek druhu vyhovel je právny záujem žalobcu, teda záujem na tom, aby bol vyhovujúci rozsudok pre neho po právnej stránke významný a aby mal zmysel. Už samotné skutkové a právne zistenie súdu, že žaloba je dôvodná a že žalovaný porušil právnu povinnosť de facto znamená, že právny záujem žalobcu je daný, čo však ešte neznamená, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, a teda, či bude sporové konanie užitočné alebo naopak zbytočné.

21. Podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) a d) CSP je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý sa viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s otázkou, či tento zodpovedá povahe a obsahu príslušného právneho vzťahu a či sa rozhodnutím podľa daného určovacieho petitu dosiahne odstránenie spornosti práv a neistoty v právnych vzťahoch. Vyplýva tak spravidla z toho, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté a že odstránenie stavu objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, nemožno dosiahnuť iným vhodným spôsobom a že potreba tohto určenia je zároveň naliehavá, čo okrem časového akcentu súvisí aj s otázkou vhodnosti a správnosti žalobcom zvoleného petitu, a teda či tento petit zodpovedá povahe a obsahu príslušného právneho vzťahu a či sa rozhodnutím podľa daného určovacieho petitu dosiahne odstránenie spornosti práv a neistoty v právnych vzťahoch, resp. či požadované určenie je spôsobilé riešiť právne spory medzi stranami v čase vyhlásenia rozsudku.

22. Aj v prípade žalôb podľa § 137 písm. c) a d) CSP musí byť naliehavý právny záujem na určovacích žalobách implicitne daný, akurát že ho treba osobitne preukazovať, keďže naliehavý právny záujem na určení v žalobe označeného práva pod písm. c) § 137 CSP alebo možnosť požadovať určenie v žalobe označenej právnej skutočnosti pod písm. d) cit. ust. vyplýva z osobitného predpisu, čo inými slovami neznamená, že sa právny záujem v týchto prípadoch nevyžaduje, ale len to, že sa naliehavý právny záujem na určení, či tu právo alebo nie je, resp. možnosť požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti v týchto prípadoch nemusí osobitne odôvodňovať a preukazovať.

23. Žalobca poukázal aj na základné ustanovenie Civilného sporového poriadku, ktoré objasňuje podstatu, zmysel a účel žaloby, a to § 131 CSP, podľa ktorého sa žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, ktoré nadväzuje na ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z predloženej žaloby nie je zrejme, ochrany ktorého svojho konkrétneho hmotného subjektívneho práva a prečo sa žalobca osobitným určovaním v tomto súdnom konaní domáha, preto navrhol aby odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovel.

24. K vyjadreniu žalovaného zaslal žalobca vyjadrenie zo dňa 29.01.2020, v ktorom opakovane poukázal na § 137 písm. d) CSP a § 11 ods.4 zák.č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, z ktorých mu oprávnenie na podanie žaloby o určenie právnej skutočnosti neplatnosti zmluvy, eventuálne bezúročnosti úveru priamo vyplýva. Spochybňovanie žalovaného o tom, či sa jedná o eventuality petit považoval preto za nedôvodné a zdôraznil, že nevidí žiadnu prekážku preto, aby súd posúdil žalobný návrh žalobcu ako eventuality petit. Tento postup zvolil žalobca najmä z dôvodu nejednotnej rozhodovacej činnosti súdov ohľadom zmlúv o spotrebiteľských úveroch, keď citujúc komentár k CSP vydavateľa C.H. Beck, 2016, str. 507 nie je vylúčené, že žalobca nevie vyhodnotiť dôkaznú situáciu a nie je si istý, či súd vyhodnotí primárny nárok ako dôvodný.

25. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 ods.1 a § 385 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a takýto postup nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol podľa § 378 ods.1 a § 219 ods.1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

26. Predmetom odvolacieho konania, vzhľadom na to, že žalobca namietol v odvolaní len výrok o zamietnutí jeho určovacích nárokov zostalo preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej len v tejto časti.

27. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu voči napadnutému rozhodnutiu vychádzal so skutkového stavu zisteného v dostatočnom rozsahu súdom prvej inštancie, preto nepovažoval za potrebné vykonané dokazovanie doplniť alebo ho zopakovať.

28. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca predložil súdu listinu označenú ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8200043779, ktorú podpísal dňa 21.02.2012 a do ktorej okrem iného v bode 5. vyplnil údaje ohľadom náležitostí - podmienok úveru, a to najmä výšky úveru 1.170,00 Eur, jeho splatnosti v 42 splátkach po 62,69 Eur mesačne, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.632,98 Eur, ročnej úrokovej sadzby úveru vo výške 70,02 %, predpokladanej RPMN za úver 70,02 %, priemernej RPMN za úver 45,23 %, poskytnutej čiastky revolvingu 616,87 Eur, celkovej čiastky pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.504,56 Eur, predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročnej úrokovej sadzby revolvingu 76,21 %.

29. Žalovaný do tejto istej listiny dňa 09.03.2012 doplnil údaje o schválenom úvere v bode 6., z ktorého vyplýva poskytnutá čiastka úveru 1.170,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42 so splatnosťou 20-teho dňa v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 Eur, RPMN za úver 67,78 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 45,23 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť - 1.504,56 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9 %.

30. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere boli Zmluvné dojednania o revolvingovom úvere. Podľa bodu 4.5. Zmluvných dojednaní deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

31. Žalobca zotrval na svojom tvrdení, že zmluva o úvere, ktorú so žalovaným uzatvoril je absolútne neplatná pre rozpor údajov obsiahnutých v bode 5 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú žalovaný vypíňal dňa 21.02.2012 a ktorá obsahuje predpokladanú RPMN za úver 70,02% a po poskytnutí revolvingu 63,32%, pričom v bode 6 zmluvy o úvere, ktorú vypíňal následne už žalovaný, keď schvaľoval revolvingový úver pre žalobcu doplnil iné údaje ohľadom RPMN, a to hodnotu RPMN za úver 67,78% a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50%. Bol preto toho názoru, že jednostranný úkon - návrh zmluvy zo strany žalobcu a jednostranný úkon - prijatie návrhu zo strany žalovaného nie sú zhodné, keďže zo strany žalovaného došlo pri prijímaní návrhu zmluvy k zmenám v údajoch oproti údajom v návrhu žalobcu, ktoré žalobca písomne neakceptoval, preto k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere pre nedostatok písomnej formy nemohlo dôjsť.

32. Tvrdil tiež, že v žiadosti o úver nie je uvedený termín konečnej splatnosti, ktorý je uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 09.03.2012, ktoré je novým návrhom žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý žalovaný so žalobcom žiadnym spôsobom neodkomunikoval a v bode 5. Žalobca tak vyplnil len údaje ohľadom náležitostí - podmienok úveru, a to najmä výšky úveru 1.170,00 Eur, jeho splatnosti v 42 splátkach po 62,69 Eur mesačne, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.632,98 Eur, ročnej úrokovej sadzby úveru vo výške 70,02 %, predpokladanej RPMN za úver 70,02 %, priemernej RPMN za úver 45,23 %, poskytnutej čiastky revolvingu 616,87 Eur, celkovej čiastky pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.504,56 Eur, predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročnej úrokovej sadzby revolvingu 76,21 %.

33. Žalovaný do tejto istej listiny dňa 09.03.2012 doplnil údaje o schválenom úvere v bode 6. Z bodu 6 uvedenej listiny, ktorý vyplnil žalovaný po schválení úveru vyplýva poskytnutá čiastka úveru 1.170,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42 so splatnosťou 20-teho dňa v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 Eur, RPMN za úver 67,78 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 45,23 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť - 1.504,56 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9 %.

34. Žalobca v konaní tvrdil, že zmluva o úvere, ktorú so žalovaným uzatvoril je absolútne neplatná pre rozpor údajov obsiahnutých v bode 5 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú žalovaný vyplnil dňa 21.02.2012 a ktorá obsahuje predpokladanú RPMN za úver 70,02% a po poskytnutí revolvingu 63,32%, pričom v bode 6 zmluvy o úvere, ktorú vyplnil následne už žalovaný, keď schvaľoval revolvingový úver pre žalobcu, doplnil iné údaje ohľadom RPMN, a to hodnotu RPMN za úver 67,78% a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50%. Bol preto toho názoru, že jednostranný úkon - návrh zmluvy zo strany žalobcu a jednostranný úkon - prijatie návrhu zo strany žalovaného nie sú zhodné, keďže zo strany žalovaného došlo pri prijímaní návrhu zmluvy k zmenám v údajoch oproti údajom v návrhu žalobcu, ktoré žalobca písomne neakceptoval, preto k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere pre nedostatok písomnej formy nemohlo dôjsť. Uviedol tiež, že v žiadosti o úver nie je uvedený termín konečnej splatnosti, ktorý už je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 09.03.2012, preto aj oznámenie o schválení úveru predstavuje ďalší nový návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý žalovaný so žalobcom žiadnym spôsobom neodkomunikoval a písomne ho neakceptoval.

35. Žalobca tiež namietal výšku úrokovej miery, ktorá bola dohodnutá v rozsahu 70,02% a pri revolvingu 76,21% z dôvodu, že presahuje obvyklú hodnotu úrokových mier úverov poskytovaných bankami v rozhodujúcom období, t.j. v marci 2012, kedy bola obvyklá úroková miera pre obdobné typy spotrebiteľských úverov v priemere 13,72%. Takto dohodnutá výška úrokov z úveru bola v rozpore s dobrými mravmi, keďže niekoľkonásobne presahovala bežné úrokové sadzby, preto aj z tohto dôvodu je zmluva neplatná.

36. Napriek tomu, že žalobca považoval zmluvu o úvere za absolútne neplatnú, žiadal ako eventuálny petit určiť súdom vo výroku rozhodnutia, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov, a to s poukazom na § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

37. Podľa § 3 ods. 1 zák.č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej OZ) v znení účinnom ku dňu 09.03.2012 výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

38. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

39. Podľa § 43a ods.1 OZ prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

40. Podľa § 44 ods.2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy

41. Podľa § 46 ods. 1 OZ písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

42. Podľa § 46 ods. 2, prvá veta OZ pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu.

43. Podľa § 52 ods. 1 cit. zák. je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

44. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 09.03.2012 (ďalej ZoSÚ) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

45. Podľa § 9 ods. 2 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 1 musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

46. Podľa § 11 ods. 1, písm. a) a b) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

47. Podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu podania žaloby 23.01.2018 spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

48. Podľa § 137 písm. c) a d) zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu a o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

49. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že ak súd prvej inštancie žalobu o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200043779 zo dňa 09.03.2012 a o určení, že úver je bezúročný a bezpoplatkový zamietol, je jeho rozhodnutie v tejto časti správne. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádzal a od neho sa nijakým spôsobom neodchyľuje (§ 383 CSP). Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými dôkazmi, ktoré strany označili a predložili. V odvolacom konaní strany ďalšie návrhy na dôkazy neoznačili a nepredložili a odvolací súd nezistil existenciu ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP). Odvolaním napadnuté rozhodnutie preskúmal odvolací súd z dôvodov uvedených v odvolaní, ktorými je viazaný čo do obsahu ako aj jeho rozsahu.

50. Potom ako súd prvej inštancie podrobil zmluvu o revolvingovom úvere prieskumu, či spĺňa náležitosti podľa zák.č. 129/2010 Z.z. dospel, a to rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu vyslovený v bode 50 zrušujúceho rozhodnutia o tom, že zmluva o revolvingovom úvere nemôže byť neplatnou, keď údaj o RPMN tak, ako to vyplýva z § 9 z úveru ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch obsahuje k záveru, že neobsahuje povinnú náležitosť o konečnej splatnosti úveru a úrok vo výške, ktorá odporuje dobrým mravom. Bol toho názoru, že uvedená zmluva spĺňa podmienky spotrebiteľskej zmluvy a je potrebné ju považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z. z. a že bola uzatvorená platne, avšak neboli dodržané ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/, i), j) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto posúdil úver poskytnutý žalovaným žalobcovi ako bezúročný a bez poplatkov, čo zohľadnil pri uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške 1.406,57 Eur s prísl.

51. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho prvej výrokovej vete o 1.406,57 Eur s prísl. nebolo napadnuté odvolaním. Žalobca sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby v časti určovacích výrokov, proti ktorému podal odvolanie.

52. Aj keď žalobca v ním podanom odvolaní naďalej zotrval na svojom tvrdení o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere s poukazom na to, že nedošlo k jej uzatvoreniu v zmysle princípov platných pre občianskoprávne vzťahy pri uzatváraní zmlúv, a to nielen z dôvodu zmeny v údají o RPMN, ale aj z dôvodu, že v žiadosti/zmluvy o úvere nie je uvedená náležitosť termín konečnej splatnosti, ktorá je uvedená až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 09.03.2012, ktoré oznámenie podľa názoru žalobcu predstavuje ďalší nový návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý žalobca písomne neakceptoval a zmluva neobsahuje platné dojednanie o úroku z úveru, výška ktorého je v rozpore s dobrými mravmi, nemohol odvolací súd na tieto jeho tvrdenia prihliadnuť, a to nielen z dôvodu, že k nim už zaujal právny názor v ním vydanom zrušujúcom rozhodnutí v tejto istej prejednávanej veci, od ktorého nemal dôvod sa odkloniť, ale aj z dôvodu, že žaloba v časti o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200043779 zo dňa 09.03.2012 nebola podaná dôvodne.

53. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, v ktorej poukázal na § 44 ods.2 OZ, podľa ktorého prijatie návrhu, t.j. súhlas s návrhom musí byť úplný a v prípade, ak odpoveď na návrh obsahuje zmenu obsahu, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku a za splnenia podmienok v § 43a ods.1 OZ za nový návrh so zmeneným obsahom a že ak návrh zmluvy a jeho prijatie zo strany žalovaného nie sú zhodné, zmluva je absolútne neplatná odkazuje odvolací súd na svoj už prv vyslovený právny názor v jeho zrušujúcom rozhodnutí, pričom dopĺňa nasledujúce skutočnosti.

54. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník nevyžadujú pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Písomnú formu ako obligatórnu náležitosť vyžaduje v súlade s § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 11 upravuje právne následky v prípade nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

55. Na kontrakčný proces je preto potrebné aplikovať kogentné ustanovenia § 43a a nasl. OZ, ktorých aplikáciu zákon č. 129/2010 Z. z. nevyklučuje a ktoré sa vzťahujú aj na vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

56. Právny záver o tom, že zmluva o úvere nevznikla, že je absolútne neplatná a že je spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov sú úplne odlišné právne závery, ktoré sa navzájom vylučujú.

57. S prihliadnutím na obsah žalobcom podaného odvolania odvolací súd dopĺňa, že zákon č. 129/2010 Z.z. vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 1, prvá veta v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy len pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nie však absolútnej neplatnosti zmluvy. Následkom nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere preto absolútna neplatnosť zmluvy ako celku nemôže byť.

58. Právne posúdenie Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200043779 zo dňa 09.03.2012 súdom prvej inštancie o jej platnosti, vychádzajúce z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu v bode 50 jeho rozhodnutia, aj keď odvolací súd posudzoval vec s prihliadnutím na rozsah prv podaného odvolania

žalovaným vysporiadaním sa len s ohľadom na to, či zmluva obsahovala údaj o RPMN, nie jeho správnosť, nie je vo výslovnom rozpore so znením zákona tak, ako to žalobca v ním podanom odvolaní tvrdil.

59. Nič na tom nemení ani jeho argumentácia o chýbajúcom údaji o konečnej splatnosti úveru v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8200043779 zo dňa 09.03.2012 a ani právny názor súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru pre absenciu údajov o konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie v tom, že pojem „konečná splatnosť úveru“ ako povinná náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods.2 písm. f) ZoSÚ sa má vykladať tak, že musí byť uvedená konkrétnym časovým okamihom, t.j. dátumom.

60. Z obsahu uzavretej zmluvy medzi stranami sporu vyplýva dojednanie o povinnosti splácať úver v počte 42 mesačných splátok vždy k 20. dňu v mesiaci a v spojení s čl. 4 bod 5 Zmluvných dojednaní ako neoddeliteľnej súčasťou zmluvy Zmluvy bol zrozumiteľným spôsobom vyjadrený údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý sa kryje s dňom splatnosti poslednej splátky úveru. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, z ktorých vyplýva: „Uvedené ustanovenie čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods.2 uvedenej Smernice“. Rozhodujúcim kritériom pre záver o tom, či sa konkrétna úverová zmluva považuje za úver bez úrokov a poplatkov je absencia takých náležitostí uvedených v čl. 10 ods.2 tejto Smernice, ktorých neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa odvolacieho súdu údaj o konečnej splatnosti úveru, pokiaľ nie je určený konkrétnym dátumom, nespochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pokiaľ zo zmluvy jednoznačne vyplýva počet mesačných splátok, ich frekvencia a dátum splatnosti ku konkrétnemu dňu v danom mesiaci. Odvolací súd konštatuje, ako je uvedené vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k podstatnej náležitosti úverovej zmluvy, a to k členeniu splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, že podobne aj pri zákonnej požiadavke na konečnú splatnosť úveru je potrebné tento pojem vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť konkrétny dátum ako konečnú splatnosť úveru, ale postačuje ak konečná splatnosť je zrozumiteľne zistiteľná z obsahu úverovej zmluvy.

61. Uvedená smernica čl. 10 ods. 2 písm. c) uvádza ako podstatnú náležitosť zmluvy dĺžku trvania zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako je vymedzená v citovanom čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice. V súlade s vyššie uvedeným, pokiaľ zákonom č. 279/2017 Z.z. došlo k zmene dotknutého ustanovenia tak, že s účinnosťou od 01.05.2019 sa vypustila ako podstatná náležitosť zmluvy o úvere „konečná splatnosť úveru“ a od uvedeného obdobia podstatnou náležitosťou má byť doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s citovaným čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice, potom sa od tohto uvedeného dňa legislatívne jednoznačným vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu, ktorú bolo možné a potrebné preklenúť už aj podľa doterajšej úpravy jej eurokonformným výkladom (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 211/2017 z 23.04.2018).

62. Odvolací súd súhlasí so záverom Najvyššieho súdu SR uvedenom v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/56/2018 v ktorom uviedol, že zásada eurokonformného výkladu vyžaduje aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Podľa tohto rozhodnutia rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti ako tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 Smernice. Podľa uvedeného rozhodnutia úmyslom zákonodarcu, ktorý bol vyjadrený v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. Eurokonformným výkladom, ktorý je nielen možný, ale aj potrebný, dospel Najvyšší súd SR k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Odvolací súd poukazuje na toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR týkajúce sa inej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na vysvetlenie zásady eurokonformného výkladu Smernice.

63. Odvolací súd poukazuje aj na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18 z 05.09.2019, podľa ktorého: „Čl. 10 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48 ako boli vyložené rozsudkom z 09.11.2016, Home Credit Slovakia (C- 42/15) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku“. Ak pri riešení otázky členenia splátok na splátky istiny, úroku a poplatkov dospel Súdny dvor EÚ k záveru, že aj pred zmenou vnútroštátnej úpravy je potrebné vykladať príslušné ustanovenia zmluvy v súlade so smernicou č. 2008/48 a jej čl. 10 vo vzťahu k náležitostiam úverovej zmluvy, potom to znamená, že eurokonformný výklad aj pri náležitosti o konečnej splatnosti úveru, ktorá bola vypustená z právnej úpravy od 01.05.2018 a ktorá nebola v súlade s čl. 10 ods. 2 písm. c) citovanej Smernice sa má vykladať tak, že aj prípadná absencia údajov o konečnej splatnosti úveru určením konkrétneho dátumu neznamená posudzovanie spotrebiteľského úveru ako úveru bez poplatkov a bez úrokov.

64. Dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ pre absencie údaje o konečnej splatnosti úveru preto v prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu daný nebol.

65. Odvolací súd podrobil úverovú zmluvu preskúmaniu aj zo žalobcom tvrdeného dojednania neprimerane vysokého úroku za poskytnutie úveru v sadzbe 70,02% ročne, ktorému nie je možné poskytnúť ochranu.

66. Odvolací súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (napr. rozhodnutie sp. zn. 43Co/41/2019 z 13. júna 2019) súhlasí s tvrdením žalobcu, že dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,02% predstavuje neprimeranú výšku a je v rozpore s dobrými mravmi. Takto dohodnutá výška úrokov je v rozpore so zásadou primeranosti vzájomných plnení medzi stranami konania a nezodpovedá všeobecným princípom dobrých mravov ako korektívu a limitu zmluvnej voľnosti zmluvných strán v súkromnom práve. Takto dojednanej výške úrokov za poskytnutie úveru nie je možné poskytnúť súdnu ochranu. Odvolací súd konštatuje jej dojednanie v rozpore s dobrými mravmi a posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v časti dojednania úrokov za poskytnutie úveru pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú.

67. Pretože zmluva o úvere neobsahuje platnú dohodu o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, ktorá je jej podstatnou náležitosťou, absentuje jej povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2, písm. i) ZoSÚ a spotrebiteľský úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200043779 uzavretej dňa 21.02.2012 je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ len z tohto dôvodu.

68. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/137/2003 (zverejnené Zo súdnej praxe č. 62/2004), z ktorého vyplýva, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods.1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Vyššie uvedené princípy dobrých mravov boli uvedené aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR z 28.02.1995 sp. zn. PL. ÚS 10/95, v ktorom sa okrem iného uvádza, že aj keď sú úroky z pôžičky (§ 658 ods.1 OZ) predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ust. § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Uvedený nález je aplikovateľný aj v prípade, ak je predmetom posudzovania výška zmluvne dohodnutej odplaty za poskytnutie úveru.

69. Žaloba o určenie neplatnosti zmluvy mala plniť v prejednávanej veci preventívnu funkciu rovnako, ako aj žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným na jej základe. Rozhodnutie o nich, pokiaľ by bolo bývalo vydané v samostatnom konaní pred uplatnením nároku žalobcu na peňažné plnenie následnou osobitnou žalobou, príp. ak by o takomto určovanom nároku bol rozhodol súd v prejednávanej veci tak, že by bol najskôr, a to ešte pred rozhodnutím súdu o peňažnom plnení žalovaným žalobcovi medzitímnym rozsudkom, bolo by takéto rozhodnutie bývalo objektívne spôsobilé eliminovať dovtedy neisté postavenie žalobcu a predišlo by sa tak prípadným budúcim sporom. Znamená to, že pokiaľ žalobca podal na súd súbežne žalobu o plnenie a aj o určenie, je odvolací súd toho právneho názoru, že ak súd prvej inštancie najprv nerozhodol o určovanom eventuálnom petite tak, aby sa dosiahol účel sledovaný takýmto druhom žaloby, a to odstránenie spornosti práv a neistoty v

právnom vzťahu, výsledok ktorého by bol býval pre rozhodovanie o žalobe na plnenie relevantný, nie je podľa jeho názoru v štádiu súdneho konania, kedy na základe skutkového a právneho zistenia súdu, ku ktorému reálne nemohlo dôjsť, pokiaľ si súd nevyriešil otázku neplatnosti zmluvy a bezúročnosti úveru prejudiciálne, keďže o určovacích nárokoch dovtedy nerozhodol, posúdil súd prvej inštancie žalobu na peňažné plnenie za dôvodnú a keď ustálil, že žalovaný porušil právnu povinnosť a je povinný žalobcovi zaplatiť ním požadovanú sumu, rozhodovanie o určovacom výroku, aj to len v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere neplatným právnym úkonom nie je a súd prvej inštancie žalobu o určenie jej neplatnosti zamietol správne, napriek existencii zákonom stanoveného právneho záujmu žalobcu na jej podaní, dôvodné.

70. Podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) a d) CSP je existencia takého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý sa síce viaže na konkrétny určovací petít a súvisí s otázkou, či tento zodpovedá povahe a obsahu príslušného právneho vzťahu a či sa rozhodnutím podľa daného určovacieho petítu dosiahne odstránenie spornosti práv a neistoty v právnych vzťahoch, avšak nie v čase, kedy už žalobca dosiahol v tom istom súdnom konaní rozhodnutie o priznaní peňažného plnenia. Podstatou, zmyslom a účelom žaloby podľa § 131 CSP, podľa ktorého sa žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, ktoré nadväzuje na ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je ochrana konkrétneho hmotného subjektívneho práva, ktorá už žalobcovi poskytnutá bola.

71. Rozhodnutie o určení bezúročnosti úveru by nezabránilo žalovanému v zneužívaní stavu právnej neistoty ohľadom platnosti, či neplatnosti zmluvy, či bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nezabezpečilo by žalobcovi komplexnú ochranu pred negatívnymi dôsledkami existujúcej právnej neistoty do budúcnosti tak, ako to žalobca v odvolaní tvrdil, pretože žiadna právna neistota vo vzťahu prejednávanom v tejto veci už medzi žalobcom a žalovaným neexistuje, pretože už bola priznaním nároku na peňažné plnenie žalobcovi voči žalovanému odstránená. Stalo sa tak nielen výrokom o plnení, ale aj posúdením zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere ako platného právneho úkonu, kedy nebol daný žiaden dôvod rozhodovať súdom prvej inštancie, a to aj vzhľadom na odvolacím súdom už raz vyslovený právny názor obsiahnutý v bode 51 jeho rozhodnutia, inak.

72. Od rozhodnutia súdu osobitným výrokom o určení bezúročnosti úveru nezávisí ani právo spotrebiteľa domáhať sa práv priznaných mu Zákonom o ochrane spotrebiteľa, akým je ním uvádzané právo na primerané finančné zadosťučinenie.

73. Inštitút finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa. Jeho výška zákonom určená nie je, preto by súd mal pri jej určení prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania dodávateľa, rozsah jeho následkov a možnosti ich odstránenia. Nárok na primerané zadosťučinenie je samostatným nárokom, nezávislým na iných finančných nárokoch (napríklad náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa. Pre jeho uplatnenie stačí už to, že žalobca bol v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia na súde úspešný.

74. Ani hrozbu vymáhaním neexistujúcej pohľadávky žalovaným žalobca v konaní nepreukázal. Ak sú o žalobcovi vedené nepravdivé údaje v úverovom registri ako o dlžníkovi, resp. ako osobe, ktorá si neplní svoje záväzky, na výmaz jeho osoby z takéhoto registra nemá rozhodnutie o určovacích výrokoch podstatnejší vplyv, keďže jeho výmaz je možné dosiahnuť len postupom podľa § 7 ods. 14 ZoSÚ.

75. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v druhej výrokovej vete vecne správne, preto ho podľa § 3876 CSP potvrdil.

76. Žalobca napadol odvolaní aj rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na ich náhradu voči žalovanému len v rozsahu 50 %. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca bol v konaní úspešný ohľadom nároku na peňažné plnenie a neúspešný pri uplatnení eventuálneho určovacieho výroku. Súd prvej inštancie mu preto v zmysle § 255 ods. 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania len v pomernej časti.

77. Aj keď je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie mal správne rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvostupňového konania, keďže pomer ich úspechu a neúspechu vo vzťahu k celému predmetu konania bol rovnaký, ktorý sa po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu rovná nule, nemohol odvolací súd rozhodnutie o nich zmeniť, pretože by rozhodol v neprospech odvolateľa, čo je v rozpore so zásadou reformatio in peius. Z uvedených dôvodov musel rozhodnutie o trovách konania podľa § 387 CSP potvrdiť.

78. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že ho priznal žalovanému voči žalobcovi ako strane úspešnej v odvolacom konaní v celom rozsahu.

79. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).